

Bývalý útočník **Luděk Pelc** za podivných okolností ukončil krátce před revolucí aktivní kariéru a tvrdí:

Gottwaldov se na mě vykašlal a odepsal mě

DANIEL OSTRČILÍK

Zlín - Spoustu krásných vzpomínek, ale i pocit křivdy nosí v hlavě i po dvaceti letech od konce hokejové kariéry někdejší útočník Gottwaldova Luděk Pelc, který vynikal technickou hrou. Na sklonku kariéry totiž za podivných okolností skončil v Gottwaldově a poté i v sousedním Vsetíně, kde nastupoval vedle mladického Zdeňka Okála a Zbyňka Mařáka.

„Když jsem od jedenácti let nechal v Gottwaldově svůj život, myslel jsem, že dodrží slovo. Vykašlali se na mě, úplně mě odepsali,“ krčí rameny 56letý Pelc.

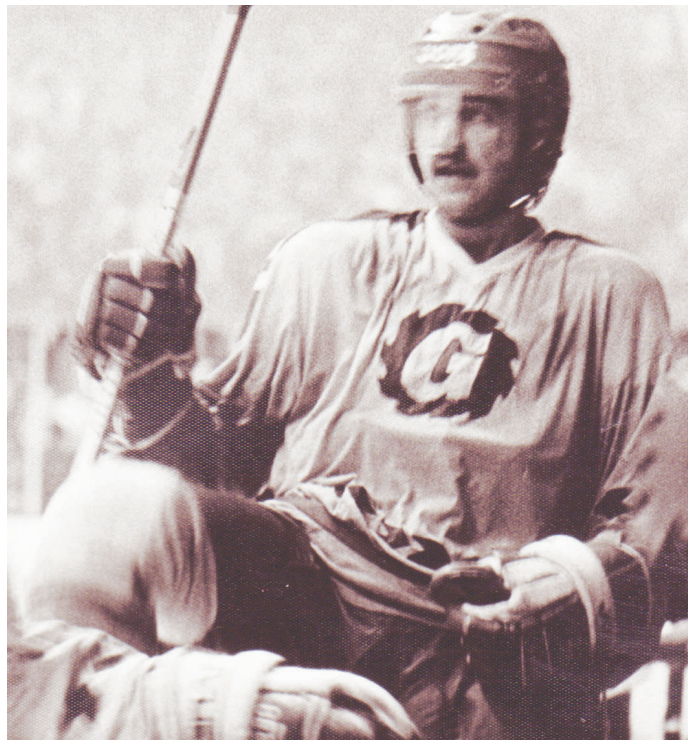
„Rok před revolucí mě poslali do Vsetína vybojovat první národní ligu. Tenkrát mi předseda klubu Ondík slíbil, že budu placený trenér. Po návratu mi ale oznámil, že pro mě místo nemá, jelikož jej dal Zdeňku Venerovi,“ vybavuje si.

Měl možnost trénovat ve Vsetíně, nebo odejít hrát na stará kolena do nižší německé soutěže v klubu Geretsried, kde byl tehdy Horst Valasek. „Ale v obou případech za podivných okolností z angažmá sešlo,“ poznamenal Pelc, který však být konkrétní nechce.

Podruhé se zkusil prosadit u západních sousedů na popud dnes již zesnulého Eduarda Nováka. „Po čtrnácti dnech jsme se s jeho synem vraceli domů, že je vše papírově dohodnuté. Následně jsem odjel do Německa, ale ještě si nebyli jisti, tak mě týden zkoušeli. Nakonec jsem ale pro ně již v třiceti sedmi letech nebyl perspektivní. Prezident mi ještě nabídl tým o soutěž nižší, kde bych dělal hracího trenéra. Ale už jsem byl decimovaný Vsetínem i Zlínem, že mě nevzali, tak jsem to zabalil a jel jsem domů a v roce 1991 definitivně ukončil kariéru,“ vylovil v paměti.

Zapomněli, byl bez práce

Skončil s hokejem, byl bez práce. Navíc nedodělal vysokou školu a po převratu už se o nezaměstnané neměl kdo postarat. „Chtěl jsem, aby mi alespoň dali nějakou práci v Impromatu. Řekli mi, že mám přijít za týden, že bych mohl dělat řidiče avie. Když jsem se stavil, řekl mi, že na

MINULOST A SOUČASNOST. 11 prvotních sezón a 446 zápasů přeskakoval mantinel v dresu Gottwaldova bývalý útočník Luděk Pelc. V sezóně 1984/85 byl i u historického zisku bronzové medaile, kterou má na krku na pravé fotografii. Foto: archiv Ludka Pelce a Daniel Ostrčilík

mě zapomněli,“ povzdechl si Pelc.

Luděk Pelc svou kariéru v nejvyšší soutěži začal v sezóně 1974/75, tedy v době, kdy se Gottwaldov nedařilo stabilně udržet v I. lize. „Chyběla generace kolem třidvaceti let, jako například v sezóně 1984/85, kdy nastupovali mladí jako Vlach, Stavjaňa a podobně. V té době jsem tam byl z dorostu pouze já. Byla tam mezi hráči velká věková mezera,“ poukazuje na jednu z příčin sestupu.

Sám zažil dva pády, ale i dvě vítězné kvalifikace se Zvolenem a jednu s Dubnicí. „Člověk si zvykne na všechno a spíš vzpomíná na krásnější chvíle. Postupy byly fantastické, ale získat titul je úplně něco jiného než postupovat. Srovnat se to opravdu nedá,“ tvrdí Luděk Pelc, jenž hrával s číslem 14 na zádech.

„Na rozhodující zápas v kvalifikaci se Zvolenem v Praze na Slavii jeli lidé ze Zvolena i v nákladáku. Když přijedete hodinu a půl před zápasem a parkoviště před stadionem je plné lidí, procházíte do kabin kordonem. Přestože na nás fanoušci soupeřů plivali, házeli flašky, byly to krásné zážitky,“ uznává, přestože podobné vypjaté zápasy a série byly pro hráče psychicky náročné. „Ale na takové zápasy jsme se těšili. Jednak jsme

byli populární, jelikož lidé hokejem žili. Když jsme se s vítězstvím v kapse vrátili z Prahy, čekali na nás fanoušci u stadionu,“ popisuje tehdejší zapálení gottwaldovských příznivců. „Už tehdy mladí stávali v rohu, fandili a měli radost z hokeje. Když dnes kolikrát někoho potkám ve městě, chlubí se, že na něj stále chodí. Ale atmosféra byla lepší za nás. Navíc když si na vás lidé po dvaceti letech vzpomenu, to potěší,“ přiznává Pelc a v očích se mu zajiskří.

Autogram na útenku

Už tehdy měli hráči o pozornost postaráno, jelikož je příznivci poznávali a zastavovali ve městě, žádali autogramy, nebo si chtěli jen tak popovídat. „Bylo mi jen trochu trapné, že jsem znal spoustu lidí, jen jsem nevěděl, koho kam zařadit,“ přiznává s odstupem času a přidává historku z posledních dob. „Po dvaceti letech jsem se stavil na oběd do Přístavu a přišel kluk s útenkou, abych se mu podepsal. Myslel jsem, že si dělá legraci. Přistála tam i štamprle, ale odmítl jsem, protože jsem ještě musel pracovat. Člověka potěší, když i po dvaceti letech si na něj někdo vzpomene. V rohu vždy stávala parta mladých nadšených fanoušků a Jarda Santa-

rius mi vždycky říkal, že jsem jim musel něco koupit, když pořád skandují: Barvy, laky, fermeže, Luďa vám to nareže. Bylo to slyšet až do kabiny. Právě klučina z Přístavu byl právě z rožku,“ vypráví se zaujetím.

Určitě jej oslavovali, když 12. listopadu 1982 v sezóně 1982/83 v 18. kole proti Pardubicím hatrickem pomohl porazit Pardubice 7:4. Třetí gól navíc vstřelil mladíčkemu Dominiku Haškovi. „Už dva nebo tři roky chytal. Nikdy jsem ale velký střelec nebyl, spíš jsem šance připravoval,“ vzpomíná Luděk Pelc, jenž v dresu Gottwaldova odehrál 446 prvotních zápasů v 11 sezónách a nasbíral 223 bodů za 80 gólů a 143 asistencí.

Nejhroší zážitek se mu vryl do paměti z jednoho moravského derby proti Kometě Brno, které tehdy klubové vedení vnímalo prestižně. „Odrzil se puk před prázdnou brankou a já jsem kotouč z kroku minul. Lidi šleli, já jsem okamžitě mrazil na střídačku,“ pousmál se.

Byl pevnou součástí mužstva, které v sezóně 1984/85 dosáhlo první historické bronzové medaile a o sezonu později porazili pozdějšího mistra z Košic 12:0. „Už trenér Volf hokej stabilizoval. Byla tady starší generace hráčů, kterým táhlo ke třicítce, jako

Sedlák nebo Králík. O tři roky starší ode mě byl Zdeněk Čech a pak se k nám přidala mladá generace Venera, Stavjaňa a Vlach. Hlavní postavou byl ale brankář Králík, který nás dokázal podržet. Všechno do sebe zapadlo,“ vybavuje si.

Hráł za čtyři tisíce hrubého

V dnešní době vydělávají špičkoví hráči extraligy statisíce a miliony korun. Za dob minulého režimu si opora Gottwaldova přišla měsíčně na 4200 korun hrubého. „Když jsem se bavil s kluky, kteří pracovali někde jinde, tak mi odpověděli, že to není moc. Tolik si vydělá i on, když si navíc naddělá víkend. Měli jsme tam tisíc korun na stravenky. Za odehraný zápas v lize se bralo šest set korun, a když jsme vyhráli čtyři zápasy, jeden se hrál zadarmo kvůli daním. Kromě sezony 1984/85 se příliš zápasů nevyhrávalo. Navíc se hrálo jen říjen - listopad, část prosince a leden - únor. Během čtyř měsíců se dalo vydělat na prémie. Nebylo to bůhvíco,“ přiznává.

Přesto už do civilní práce chodit prý nemusel. „Jen jsme tam byli vedení. Ještě několik let přede mnou například Jarda Šíma po návratu z Prahy dělal na lince přes-

ného liti, kde dělala i moje maminka. Ptal jsem se jí, co v práci dělá. Odpověděla mi, že si odliš činku, ležel a posiloval,“ prozrazuje.

Na pokraji krachu

V minulosti se ani tolik nepřestupovalo jako v současnosti. Hokejisté dokázali odehrát celou kariéru v jednom dresu. „Přemlouvali mě na vojně v Trenčíně. Tehdy tam byl mimo jiné i Ernest Bokroš. Mohl jsem mít téměř dvojnásobný plat deset tisíc. Jenže byla jiná doba, byl jsem ženatý, měl jsem dvě děti, proto jsem se vrátil,“ vysvětluje. „Ještě jsem měl jednu možnost o dva roky později, když sem přišel Miloš Ríha z Vítkovic, chtěli mě za něj vyměnit. Tenkrát mě ale trenér Haber nechtěl pustit. Nabízelí mi osm tisíc. Nemusel jsem tam ani bydlet, ale musel bych dojíždět,“ objasňuje Pelc, který svým hokejem bavil nejen fanoušky, ale i sebe. „Nejvíce mě vždy potěšilo, když jsem vyřadil soupeře a střelil do prázdné branky. Nebo když se podařilo obejít soupeře. Byl jsem stejný typ jako dnes Petr Leška,“ říká.

Jenže doby, kdy válel společně se svými spoluhráči, odnesl proud času. Na hokej ve Zlíně nechodí. „Ale sleduji jej a zajímám se. Když je v televizi, rád se podívám. Občas si i vsadím. Někdy jsem zatrpkl, nikdo neuznal, že jsem tady za ta léta něco uделal, přesto už to přeběhlo,“ tvrdí sebejistě Pelc, jenž si půl roku po ukončení kariéry našel práci, které se věnuje dodnes. „Potkal jsem známou a říkala, že se otevírá výroba žaluzií, její manžel dělal řidiče, tak jsem začal pracovat. Udělal jsem si živnost na montáži. Dělal to dodnes od roku 1992. Firma ale prosperuje špatně. Jsme na pokraji krachu,“ říká upřímně Luděk Pelc.

Reakce předsedy Josefa Ondíka

„Nevybavuji si to, opravdu nevím. Už je to strašně dlouho. Na začátku sezony 1989/90 jsem do klubu vstupoval a měli jsme pravomoc naplň rozdělené s Bohumilem Koželou. O všem jsme rozhodovali společně. Na tohle téma je zbytečné se bavit. Mnozí vědí jak Luděk padal v hospodě na kolena.“

PĚVECKÁ SOUTĚŽ PRO DĚTI OD 6 DO 13 LET

DĚTI ZPÍVAJÍ ABBU!

ABBA THE CONCERT

PŘIHLÁŠKY JEN DO 20. LEDNA

ZAPÍVEJTE SI ŽIVĚ NA JEDNOM Z KONCERTŮ

2. 2. Pardubice ■ 3. 2. Ostrava ■ 4. 2. Zlín ■ 5. 2. Praha
6. 2. Ústí nad Labem ■ 8. 2. Č. Budějovice ■ 12. 2. K. Vary

WWW.DETIZPIVAJIBBU.CZ

deník | ELANIK | Apollo | Dragon | ORIEN | Faktor | Hřístka | deník.cz | RADIO | LUSTY | Český Domov | ČIAVI FRODO | M | Zlatý chleba | PRAHA

Popularita? Čechům se v zámorí vyhýbá

New York, Praha - Crosby, Crosby a zase Crosby. Kapitán Pittsburghu v zámorské NHL hraje zastíněn všichni ostatní hvězdy.

Suverénně vede kanadské bodování soutěže, podruhé za sebou byl vyhlášen první hvězdou uplynulého měsíce a s přehledem opanoval i hlasování fanoušků, kteří rozhodovali o nejoblíbenější šestici hráčů pro Utkání hvězd.

„Taková pocta od fanoušků mě samozřejmě hřeje. Snad budu i dál pokračovat v takových výkonech jako doposud,“ řekl třidvacetiletý Crosby.

Hokejisté Pittsburghu jsou mezi zámorskými fanoušky vůbec populární. Do nejoblíbenější šestice napříč oběma konferencemi se dostali hned tři Crosbyho spoluhráči.

Gólmana Marc-Andre Fleuryho, obránce Krise Letanga a útočníka Jevgenije Malkina ještě doplnilo chicagské duo Jonathan Toews a Duncan Keith.

Nedostalo se tak třeba na

HVĚZDA. Sidney Crosby. Foto: ČTK/AP/Gene J. Puskar

ruského kanonýra Alexandra Ovečkina z Washingtonu. U fanoušků ale příliš nezabodovali ani čeští hokejisté.

Nejvíce hlasů (222 117) dostal montrealský Tomáš Plekaneček, což stačilo na desáté místo mezi útočníky. Až sedmdvacátý v pořadí obránce Ukrajiny skončil Tomáš Kaberle z Toronta.

Brankáři ostrouhali

Největší nevráživost - nebo snad lhostejnost - však panuje mezi zámorskými fanoušky vůči českým gólmánům.

Jak jinak si vysvětlit, že se ani Ondřej Pavelec, ani Tomáš Vokoun, kteří jsou oba v elitní pětici nejlepších brankářů NHL co do úspěšnosti zákroků, nedostali přes hranici deseti tisíc hlasů?

Do žebříčku se propracoval jen washingtonský gólmán Michal Neuvirth na patnáctém místě.

Jak asi dopadnou Češi při vyhlášení zbylých 36 účastníků Utkání hvězd? (VZ)